

Montse Colilles, Teresa Pijuan i Mercè Santasusagna van ser homenatjades divendres 25 de juny al Teatre Comarcal amb motiu de llur jubilació. L'Institut va organitzar un seguit d'actuacions musicals i expressions literàries per acompanyar les mostres de reconeixement per la tasca feta al nostre centre per aquestes tres professores.

La cap d'estudis adjunta, Sílvia Flores, seguint el compàs de la música de clarinets, llegí el poema "Dones d'heura" de Marta Pérez Sierra, en què es diu: "Tu i jo som dones d'heura. / Embellim murs i tanques / en establir diàleg." La Laia Pujol, la Maria Novelles i la Paula Santaaulària interpretaren "Vois sur ton chemin" de la pel·lícula Les choristes.

L'exalumna Joana Fraxanet i, en el transcurs de l'acte, altres exalumnes com la Núria Closa, l'Iria Pujol, la Nàdia Urrich, el Pol Riu i la Laia Borràs, expressaren en vídeo unes paraules d'agraïment a l'Institut Francesc Ribalta i a les professores que havien tingut a l'institut.

Abans que l'exalumne Ricard Llutart fes somriure els assistents amb el seu monòleg, hi hagué la lectura del poema gallec Negra Sombra, de Rosalía de Castro, per la professora Arantxa Gómez, acompanyada a la guitarra per l'Arnau Compte. El Marcel Comellas, al fiscorn, i la Clàudia Cabanas, al violí, feren costat a la lectura del poema francès L'ardeur, d'Anna de Noailles, recitat per les professores Julia Fernández i Lídia Freixes.

El Joan Miquel Villaró, a la guitarra, i la Clàudia Cabanas, al violí, acompanyaren el poema musicat de Maria-Mercè Marçal Cançó de fer camí, cantat pel duet Alba Suau i Laia Vilarrasa. "Anirem lluny sense recança / -i serem dues, serem tres. / Veniu, veniu, a la nostra barca, / les veles altes, el cel obert."

La Mati Morales i la Núria Florensa llegiren el poema de M. Antònia Salvà La casa pagesa, amb la música de fons de la guitarra del Joan Miquel. "Com l'herba de foravila, / ets l'amor del solellet. / Tens una jove pubilla / i una padrina que fila / i aigua que apaga la set."

No hi podia faltar l'actuació del conjunt rtels. El Joan Miquel, la Clàudia, la Laia, el Marcel i el Ramon Cases interpretaren la cançó de Miki Núñez
Escriurem.

“Escriurem que tot no va ser fàcil. / Cantarem la nostra vida en un paper. / Marxarem caminant per les estrelles / i amb el somriure dels que ja no hi puguin ser.”

Després que la Nàdia Urrich adrecés en vídeo unes paraules, la Clàudia i el Marcel acompanyaren musicalment el professor Jordi Requena, el qual llegí la prosa poètica No te voy a pedir

de l'artista mexicana Frida Kahlo. “No te voy a pedir que me des un beso. [...] Tampoco te voy a pedir que me escuches cuando tengo mil historias que contarte. No te voy a pedir que hagas nada, ni siquiera que te quedes a mi lado para siempre. Porque si tengo que pedírtelo, ya no lo quiero.”

“Love set you going like a fat gold watch” és el primer vers que recità l'exprofessora targarina Núria González, del poema Morning song de l'escriptora estatunidenca Sylvia Plath; la música sorgí de la guitarra de l'Arnau Compte.

L'aire generat en la tradició popular catalana l'aportà el grup musical The Velcros. El Pol Solé, el Jaume Sánchez, el Moisès Riba i el Kiku Solé delectaren els assistents amb l'havanera El meu avi

i amb

La cançó del lladre

–“Adeu, clavell morenet / adeu, estrella del dia”-. Enmig d'una i altra, la guitarra del Ramon Cases, amb la melodia de l'himne

Els segadors

, precedí la lectura de la Marta Franch del poema

Divisa

de Maria-Mercè Marçal.

"A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel."

El director de l'Institut, Pep Porredon, començà el seu discurs agraït la tasca de tots els qui van organitzar aquest acte d'homenatge i, a continuació, s'adreçà extensament a les tres exprofessores que havien dedicat la seva vida professional a l'educació i havien deixat empremta al nostre centre. Feu una glossa, farcida d'anècdotes, del recorregut que tant la

Mercè com la Montse i la Teresa visqueren en la docència abans d'arribar a l'Institut i lloà la seva tasca al Francesc Ribalta. A la Mercè li donà les gràcies per la feina feta aquests anys amb els alumnes, per les rialles encomanadisses, per ser tan responsable. A la Montse, per haver fet que la feina més bonica de l'Institut, la tutoria, fos divertida i plena d'aventures. A la Teresa, per haver impulsat l'Institut amb tanta força i per haver-nos ajudat a continuar el camí.

Per acabar, cada una de les homenatjades s'adreçà als assistents recordant la seva activitat a l'Institut. La Montse Colilles explicà que l'havia estrenat el 1979 com a estudiant; “des de llavors tot ha canviat molt, menys el gimnàs; dels 35 anys treballats, 23 van ser a l'insti i vaig evolucionar en la forma d'ensenyar; tenia satisfacció quan veia que un alumne estava content perquè li havia sortit bé un exercici.” La Teresa Pijuan, que “havia allargat la seva jubilació per poder tenir un final de curs normal, per culpa de la pandèmia va haver d'acabar la vida professional de manera sobtada amb una classe de 3r d'ESO, sense poder-se acomiadar com calia”; això sí, se sent afortunada per la feina feta; sempre ha mirat de fer el millor per a l'alumnat. La Mercè Santasusagna, que vingué al nostre centre l'estiu del 2000, després d'haver treballat a l'Institut de Cardona, agrai a la seva família perquè, durant 41 anys, s'ha pogut dedicar a la seva vocació de sempre, a l'ensenyament. “Cal saber aprofitar totes les oportunitats per gaudir de les persones que tenim al costat.”

Per acabar, totes tres, concordadament, ens aconsellaren: “Respira, somriu i viu la vida”.

[Recull de fotografies](#)